

„Oom Albert! Zoo: dat is juist weer iets voor hem, dien brombeer. Maar jij weet toch wel beter, Joost!”

Hij antwoordt weer niet en Albertine keert zich met een blosje van ergernis van hem af.

„Wat scheelt je toch tegenwoordig? Je geeft mij geen antwoord, en . . . en je bent erg vervelend,” roept zij uit, na een korte poos van stilte.

„Dat weet ik,” zegt hij kortaf. „Ik ben een werkmachine, meer niets!”

Zij keert zich haastig om en ziet hem verbaasd aan.

„Heeft oom Albert dat ook gezegd?” vraagt ze.

„Neen!” zegt hij, diep ademhalend.

„Waarom zeg je het dan?”

Hunne oogen ontmoeten elkander en voor een oogenblik is Joost alle zelf-beheersching kwijt. En Albertine leest zooveel in gehouden droefheid en gloed in zijn oogen dat zij langzaam de hare neerslaat en bloedrood wordt.

„Het moet zóó zijn, Albertine!” zegt hij eenigszins bitter; „ik mag nooit uit het oog verliezen, dat . . . dat ik je vaders ondergeschikte ben.”

„Dwaze koppige Joost,” fluistert het jonge meisje; „je weet wel dat wij. . .

„Kom! wij zullen een quatre-mains spelen,” valt hij haar een weinig ruw in de rede, een dik muziekboek van de tafel nemend. Hij plaatst het voor het klavier, schuift een tweeden stoel bij en heeft op eens een trek van vastberadenheid op zijn gezicht, die haar doet zien dat hij zich schaamt over dat oogenblikje van zwakheid en dat bevalt haar niet.

„Wat moeten wij spelen?” vraagt zij onwillig.

„De Septuor?”

„Neen, ik dank je: die is mij te lang.” En dus dat vervelende Adagio zeker ook?

Joost is thans op zijn beurt verbaasd; hij weet dat zij veel van Beethoven houdt en vooral van den Septuor.

Zij glimlacht een beetje zenuwachtig en zegt: „Als het waar is, dat je papa's ondergeschikte bent, een werkmachine en niets meer, dan heb je ook geen recht mij zoo te commandeeren, vind ik.”

Joost springt op en na een korte aarzeling steekt hij haar beide handen toe. „Vergeef het mij, Albertine, ik had dat niet moeten zeggen; het was ondankbaar en onbeleefd!”

„Niet ondankbaar of onbeleefd, Joost; het was slecht van je,” zegt zij zacht haar handen in de zijnen leggend, terwijl ze hem aan ziet met de oogen vol tranen.

Dat was een moeilijk oogenblik voor den dapperen jongen. Het bloed steeg hem naar het hoofd, en er kwam op eens een groote begeerte in hem op haar te zeggen wat er in hem omging.

„Albertine!” zeide hij, beurtelings bleek en rood wordend, „ik. . . ik ben een ondankbare dwaas! ik. . .”

„Waarom behandel je mij zóó, Joost?” vroeg zij, toen hij haperde en zweeg. „Je woude niet eens voor mij zingen!”